

KATHERINE APPLGATE s-a născut în Michigan, Statele Unite ale Americii. Încă din copilărie și-a cultivat afecțiunea pentru animale: părinții au fost înțelegători și i-au permis să aibă mai multe animale de casă, iar în liceu a lucrat la un cabinet veterinar. A locuit în Michigan, Illinois și Texas până la definitivarea studiilor. Absolventă a Universității Texas din Austin, autoarea mărturisește cu umor că a avut drept specializare principală „Lipsa de Țel”, iar secundară „Nehotărârea”.

Katherine Applegate s-a îndeletnicit cu udarea plantelor (sfârșind prin a le omorî) și servirea cocktailurilor (pe care reușea să le verse) până când și-a dat seama că lumea ar fi un loc mai sigur dacă ar rămâne la profesia de scriitoare. De atunci a scris peste 150 de cărți pentru copii și adolescenți, multe dintre ele în colaborare cu soțul ei, Michael Grant. Dintre cele mai cunoscute au mai apărut la Editura Arthur: *Ivan cel Fără de Seamăn*, *Bob cel Fără de Seamăn*, *Ruby cea Fără de Seamăn*, *Crenshaw*, *Copacul dorințelor*.

MAX KOSTENKO este ilustrator profesionist și are zece ani de experiență de lucru în industria filmului și animației. În portofoliul său de colaborări apar nume însemnate precum DreamWorks, Paramount și Warner Bros. În 2015 și 2017 a contribuit ca artist conceptual la realizarea filmelor *Animale fantastice* și *unde le poți găsi* și *Animale fantastice: Crimele lui Grindelwald*.

KATHERINE APPLGATE

ENDING
CEA DE PE URMĂ
CARTEA ÎNTÂI

Ilustrații de Max Kostenko

Traducere din engleză de Iulia Arsintescu

arthur

LBRIS

We know
books

Redactori: Ioana Gruenwald, Cristina Năstăilă
Tehnoredactor: Cristian Vlad
DTP copertă: Anca Chiriță

pentru Michael

ISBN 978-630-368-089-7

Katherine Applegate
Endling: The Last

Copyright: © 2018 by Katherine Applegate
Originally published by HarperCollins
Published by arrangement with Pippin Properties Inc.
through Rights People, London

© Editura Arthur, 2025, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART

CUPRINS

Partea întâi • Începutul sfârșitului	11
1. Endling	13
2. Vizita unor untarlieci	17
3. Barca	27
4. Un strigăt de ajutor	30
5. Salvare pe mare	35
6. Iar tu ești...?	40
7. Braconierii se întorc	48
8. Trei cozi, trei salvări	53
9. Frica	61
10. Ceva de neimaginat	65
Partea a doua • Captivi	69
11. Călăuza	71
12. Șoapte	79
13. Peștera	84

14. Un oaspete neașteptat	93
15. Atacul șerpilor	103
16. Micul dejun este servit	109
17. Planul Kharei	118
18. O hartă mototolită	129
19. Un dairn întâlnește un câine	137
20. Întrebări	147
21. Civilizație	155
22. Feribotul	170

Partea a treia • Ceremonia mea funerară .....

23. Cora di Schola	181
24. Un dairn singur	189
25. Coloana Adevărului	194
26. Ferrucci	203
27. Întemnițată	211
28. Felivetul	219
29. Luca se întoarce	225
30. Începe eumonia	236
31. Araktik	242
32. Prinși în capcană	249
33. Urmărită	254
34. Adevărul nu-i chiar atât de simplu	261
35. Alegerea	269

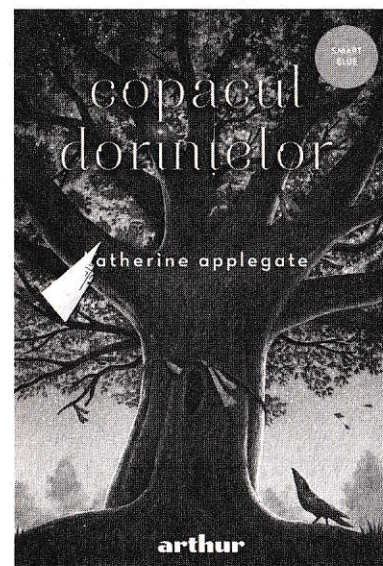
Partea a patra • Aliați și inamici .....

36. Mânuirea sabiei	281
37. Pe tărâmul raptidonilor	292
38. Rorid Sfărâmătorul de Capete	302
39. Caval'erul Focului	311
40. Îr. /ana mare, ca loviți de streche	317
41. Xial renarriss	324
42. Saguria	333
43. Garda albă	340
44. Atacați	349
45. Feriți-vă de un wobbyk furios	355
46. Murdano	360
47. Din nou încarcerată	368
48. Sosește Araktik	376
49. Adevărul	381
50. În care dovedesc o nouă aptitudine	387

Partea a cincea • Sfârșitul începutului .....

51. Ceva în aer	399
52. Focul viu	404
53. Planul meu disperat	411
54. Satul părăsit	421
55. Spre nord	431
56. Zebara	441

57. În adâncul pădurii	449
58. Bătălia finală	455
59. Legământul hoțului	459
60. O anumită ceremonie	466
Mulțumiri	471

Katherine Applegate, *Copacul dorințelor*

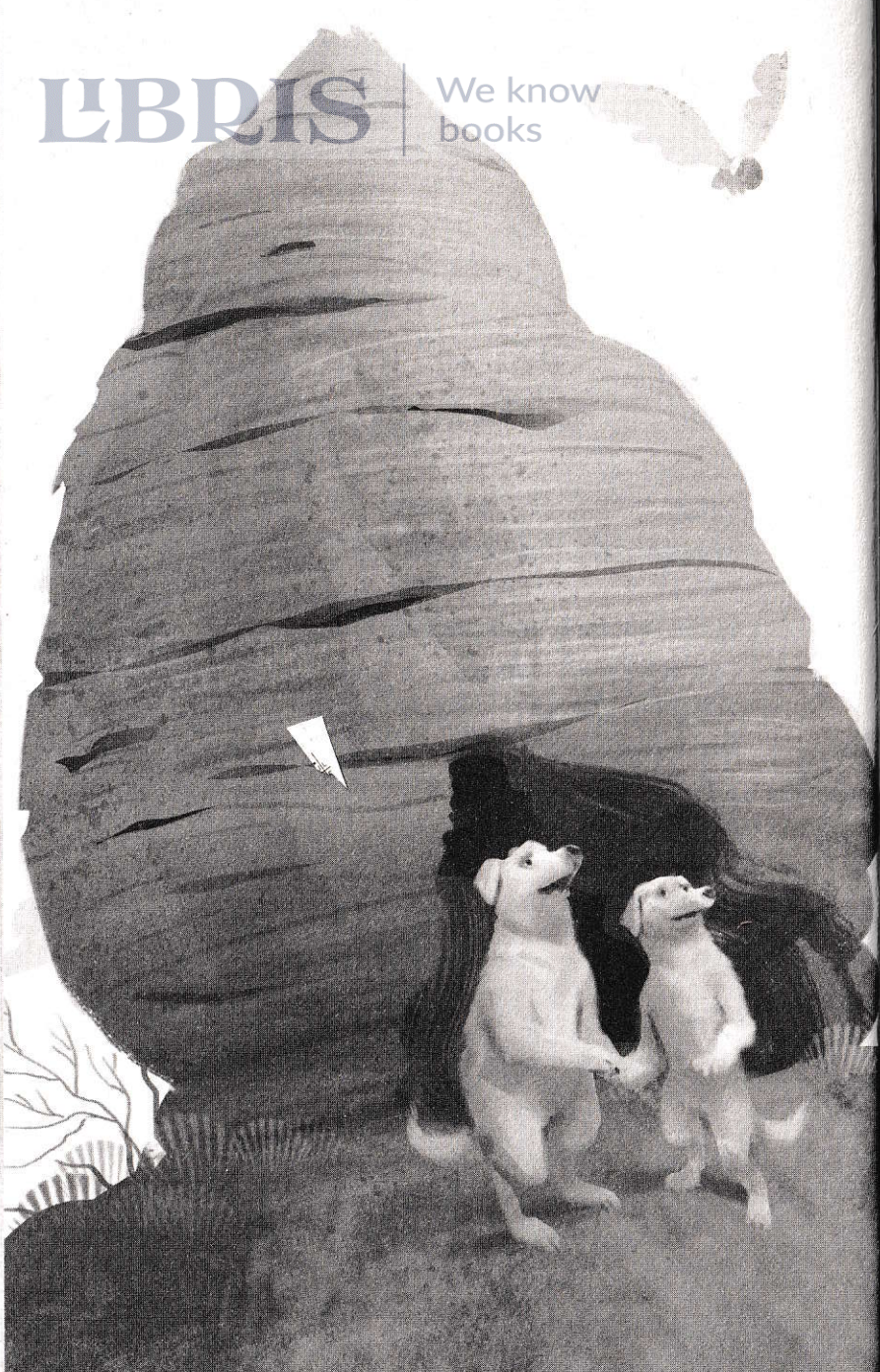
Traducere din engleză de Iulia Arsintescu

Prietenii îi spun Roșu. Lumea din cartier îl numește „copacul dorințelor“. Există un motiv în spatele acestui nume. Totul a început demult, pe vremea când Roșu nu era decât o sămânță minusculă cu aspirații mari.

Vin la el oameni din tot orașul și îl împodobesc cu bucăți de hârtie, etichete cu șiret, fâșii de pânză și fire de lână. Fiecare dintre aceste ofrande reprezintă un vis, o dorință, o năzuință. Agățate, aruncate la întâmplare sau legate cu fundiță, toate sunt speranțe pentru ceva mai bun.

LBRIS

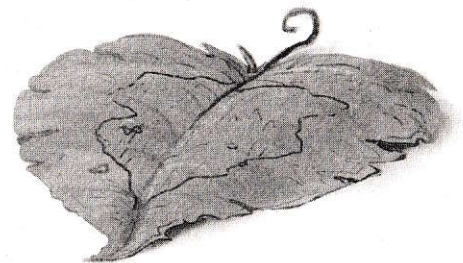
We know
books

PARTEA ÎNTÂI
ÎNCEPUTUL
SFÂRȘITULUI

1.

Endling

Mă obișnuisem să fiu ultima cu mult înainte să aud cuvântul ăsta.

Eram piticania, cea mai tânără și de departe cea mai mărunță dintre cei opt frați, adică ultima care beam, ultima care mâncam și ultima apărută de pericol.

În calitate de cel mai neînsemnat membru al haitei noastre împutinate, îmi acceptam locul fără ranchiună – ori fără prea multă ranchiună, în orice caz.

Probabil că așa era corect. Aveam o sumedenie de defecte, sau cel puțin așa mi se spunea deseori.

Eram prea tânără ca să fiu deșteaptă, prea mărunță ca să fiu utilă.

Aveam picioare mari și stângace. Se împleticeau când alergam.

Aveam blana murdară și mă purtam oribil. Odată am mâncat un picior întreg de cerban înainte să-mi fi venit rândul de drept.

Eram din cale afară de curioasă. Hoinăream până prea departe și mă minunam prea des.

Pe scurt, reprezentam o dezamăgire față de singura mea menire în viață, aceea de a mă strădui din răspuțeri, la fel ca toți dairnii, să rămân vie fără să atrag atenția.

În zilele acelea, să vezi un dairn era la fel de puțin posibil pe cât era să mângâi un inorog.

Dalyntor, cel mai vârstnic din haita noastră, plâpând și cu botul albi⁺ povestea cu plăcere despre o vreme când strămoșii noștri cutreierau câmpiile din Nedarra în cete mari, sute de dairni laolaltă. Noaptea se grupau pe familii și se adunau să pregătească ierburi sălbatice și fructe de pădure, sau poate să frigă vreun bursuc vagabond ori vreun cotchet.

Dar asta se întâmpla demult. Acum, în partea noastră de lume am mai rămas numai câțiva, un singur grup format din patru familii care se pitesc împreună, blânde ca niște șoricei.

Ascunzându-ne de oameni, cei mai imprevizibili prădători.

Ascunzându-ne până și de soare.

Unii spuneau că undeva departe ar mai exista și alți dairni, care trăiesc în peșterile din munți sau pe insule îndepărtate. Alții spuneau că acele viziuni erau doar rezultatul unor speranțe deșarte. Dairnii fuseseră deseori confundați cu câinii. Avem multe trăsături fizice comune.

Câinii nu au, însă, degetul mare opozabil. Nu pot merge în poziție verticală. Nu sunt în stare să se deplaseze planând dintr-un copac în altul. Nu pot vorbi cu oamenii.

Iar câinii nu sunt – iertați-mă – chiar cei mai agili prădători, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

În orice caz, indiferent dacă mai existau sau nu unii de-ai noștri, Dalyntor tot se temea că vom dispărea curând cu toții, măcelăriți pentru blănurile noastre mătăsoase și călduroase.

La fel ca focile Carlisia, pe care oamenii le-au tot vânat până au dispărut.

Sau ca marlotul roșu, răpus de boli.

Sau ca ziguinul cu moț albastru, șters de pe fața pământului atunci când i-a fost distrus teritoriul, în timpul Războiului de Odinioară.

S-ar părea că există multe feluri de a părăsi lumea pentru totdeauna.

Noi nu voiam să credem că aveam zilele numărate.

Dar iată ce știam sigur: pe vremuri fuseserăm mulți, și acum mai eram doar câțiva.

Părinții mei se temeau că aș putea fi prima dintre ai noștri care să moară când venea năpasta; iar năpasta, știau ei, se apropia cu repeziciune.

Eram mică. Și uneori eram dezamăgitoare.

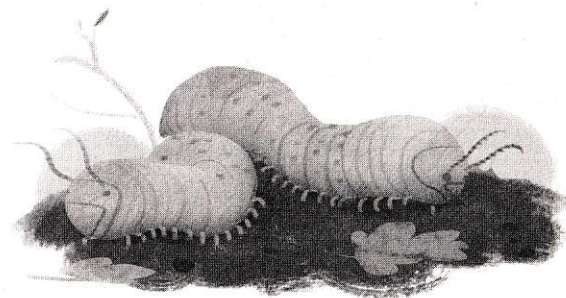
Dar eu știam că puteam fi și curajoasă. Nu mă temeam să fiu prima care moare.

Voiam doar să nu fiu ultima care rămâne în viață.

Nu voiam să fiu endling

2.

Vizita unor untarlieci

Sfârșitul a început nu cu multă vreme în urmă, în ziua când ne-au vizitat niște untarlieci.

I-am auzit prima oară la începutul după-amiezii. M-am strecurat în vârful picioarelor printre membrii adormiți ai familiei mele, cuibăriți unii în alții ca un animal mare.

Dairnii nu sunt, prin natura lor, creaturi nocturne, însă în zilele acelea nu ne mai aventuram afară decât după ce soarele apusese de multă vreme. Ne temeam de pisicile uriașe numite feliveți, care vânau noaptea. Dar ne temeam încă și mai mult de braconieri și de soldații lui Murdano, conducătorul Nedarrei.

Totuși, eu n-aveam stare. Și eram sigură că auzisem ceva chiar dincolo de ușă: aer mișcat de niște aripi deopotrivă delicate și puternice.

Noi nu voiam să credem că aveam zilele numărate.
Dar iată ce știam sigur: pe vremuri fuseserăm mulți,
și acum mai eram doar câțiva.

Părinții mei se temeau că aș putea fi prima dintre ai
noștri care să moară când venea năpasta; iar năpasta,
știau ei, se apropia cu repeziciune.

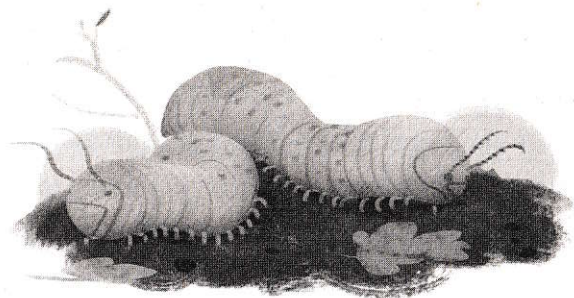
Eram mică. Și uneori eram dezamăgitoare.

Dar eu știam că puteam fi și curajoasă. Nu mă te-
meam să fiu prima care moare.

Voiam doar să nu fiu ultima care rămâne în viață.
Nu voiam să fiu endlingul.

2.

Vizita unor untarlieci

Sfârșitul a început nu cu multă vreme în urmă,
în ziua când ne-au vizitat niște untarlieci.

I-am auzit prima oară la începutul după-amiezii.
M-am strecurat în vârful picioarelor printre mem-
brii adormiți ai familiei mele, cuibăriți unii în alții
ca un animal mare.

Dairnii nu sunt, prin natura lor, creaturi nocturne,
însă în zilele acelea nu ne mai aventuram afară decât
după ce soarele apusese de multă vreme. Ne temeam
de pisicile uriașe numite feliveți, care vânau noap-
tea. Dar ne temeam încă și mai mult de braconieri
și de soldații lui Murdano, conducătorul Nedarrei.

Totuși, eu n-aveam stare. Și eram sigură că auzi-
sem ceva chiar dincolo de ușă: aer mișcat de niște
aripi deopotrivă delicate și puternice.

Sora mea Lirya a căscat și a deschis un ochi.

— Mi-e așa de foame că te-aș putea mânca pe tine, Byx, a murmurat ea.

— E prea costelivă ca s-o mănânci, a zis Avar, frațele meu cel mai mare.

Nu le-am băgat în seamă tacinările. Eram obișnuită să-mi ignor frații.

A fost nevoie de ceva efort ca să mă strecor prin ușa ultimei noastre locuințe temporare. Era un stup abandonat de apiurși și semăna cu un cuib uriaș de viespi căzut pe pământ. Avea formă de fagure, cu găuri de mărimea unor bolovani mari, și lucea în lumină ca mierea crudă, deși la atingere era tare ca piatra. Tata spunea că stupul era făcut din cenușă vulcanică, sulf și nisip, amestecate cu rășină de arbore bulla.

Pe vremuri, dairnii obișnuiau să-și ridice tabere circulare pe câmp, sau să-și țeară cuiburi din crengi de copaci, dacă umblau prin pădure. Acum nu mai procedăm la fel.

Există o mulțime de lucruri pe care nu le mai facem la fel ca înainte. Cel puțin așa ne-a spus Dalyntor, învățătorul nostru, păstrătorul istoriei. A lăsat de înțeles că ar mai fi multe de zis, dar că erau părți din povestea dairnilor prea dure pentru urechile noastre tinere.

Cuiburile din copaci se vedeau prea ușor și erau prea vulnerabile la săgeți. Așa că acum ne mutam de colo-colo, adăpostindu-ne în grote, sau în viroage adânci, sau printre rugi încâlciți din inima pădurii. Nu lăsam urme ale trecerii noastre, niciun semn de cuiburi sau de tabere. Dormeam la poalele stâncilor, pe plaje izolate, în căminele pustii ale altor ființe. La un moment dat, micul nostru grup și-a petrecut noaptea în cabana mare și părăsită a unui vânător.

Atunci m-am apropiat cel mai mult de oameni, una dintre cele șase mari specii dominante. Aceste șase specii – oamenii, dairnii, feliveții, natitele, terramanții și raptidonii – fuseseră considerate cândva cele mai puternice de pe teritoriul nostru. Dar acum, toate – până și oamenii – erau stăpânite de despotul Murdano.

N-am întâlnit decât două dintre celelalte specii dominante. Am simțit miros de feliveți – feline uriașe și grațioase care alunecau prin întunericul cel mai deplin al nopții. (Nu le-a auzit nimeni, niciodată). Și am văzut raptidoni, stăpânii aerului, cum desenau curbe printre nori.

Dar n-am zărit niciodată vreo natită.

Niciodată (din fericire) n-am văzut viermuiala unui terramant.